

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ
 'Εν 'Ελλάδι..... Δραχ. 2.—
 'Εν τῷ 'Εξωτερικῷ ὄρ. 3 ἢ Φρ. γρ. 2.50
 'Εν Ρωσίᾳ ρούβλ. ἀργυρ. 2.—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ
 Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
 ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"
 15 — ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ — 15
 (ἄπὸθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως συνιστᾷ κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τοὺς κ.κ. Σχολάρχας, Ἐλληνοδιδασκάλους καὶ Ἀρμοδιδασκάλους τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» ὡς συντελοῦν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν.

ΝΕΑ ΟΔΟΣ

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ — ΒΕΛΤΙΩΣΕΙΣ — ΑΛΛΑΓΗ ΣΧΗΜΑΤΟΣ — ΝΕΑ ΕΡΓΑ

Μετὰ τὴν λήξιν τοῦ 6' ἔτους ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ», ἀφ' ἧσιν πάντα παρακολούθησάντα τὴν μέχρι τοῦδε πορείαν αὐτῆς νὰ κρίνῃ αὐστηρῶς ἂν ἢ ἐπὶ διετικῆν συντελεσθεῖσα ἐργασία ἦνε σύμφωνος πρὸς τὰ ὑποσχεθέντα καὶ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας καὶ φιλολογίας συνάμα, προβαίνει πλήρης ἐλπίδων καὶ θάρρους εἰς μεταρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις σπουδαίας ἀναγομένης εἰς τὴν ὕλην καὶ τὸ σχῆμα τοῦ Περιοδικοῦ.

Εἰς τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω νέαν ταύτην ὁδὸν παρορμησὶ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ νὰ βαδίσῃ ἀπὸ τοῦ ἐπερχομένου τρίτου ἔτους ἡ ἀδιάπτωτος ἠθικὴ ὑποστήριξις τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτῆς Ἑλληνικοῦ τύπου, εἰδικώτερον δὲ ἡ ἀγάπη τῶν συνδρομητῶν. ἡ πολύτιμος συνεργασία τῶν παρ' ἡμῖν διακρινομένων λογογράφων καὶ ἡ νεωτέρα συστατικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Σεβ. Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, δι' ἧς ἐπισήμως καὶ πάλιν ἀνωμολογήθη ἡ ἀξία καὶ χρησιμότης τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» ὡς προύχοντος οὐκ ὀλίγου τὴν τε διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν Ἑλληνοπαιδῶν.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν ὕλην, ἐπιδιώκουσα, σὺν τῷ πρωτίστῳ σκοπῷ τοῦ Περιοδικοῦ, τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόσοδον τοῦ ὅλως ἡμελημένου καὶ σφόδρα ὑποτιμωμένου παιδικοῦ εἶδους τῆς νεωτέρης φιλολογίας, θέλει δημοσιεύει, ἐκτὸς ἐκείνων ὅσα ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε πείρας παρεστήρησε πολὺ συντελοῦντα εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ Περιοδικοῦ, ἠθρογραφίας καὶ διηγήσεις πατριωτικὰς, λίαν χρήσιμους ἐν ταῖς πονηραῖς ταύταις ἡμέραις, ἅς σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος διέρχεται, περιγραφὰς τοπικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς καταλλήλους καὶ ἐννοήτους τοῖς συνδρομηταῖς, ἄρθρα ἐπὶ διαφόρων θεμάτων, θρησκευτικῶν, μουσικῶν, γυμναστικῶν, ποικίλα τετραῖα, ὡς ἀπ' ἀρχῆς ἐν αὐταῖς ταῖς ἀγγελίαις εἶχεν ὑποσχεθῆ, δι' ὧν θέλει κινήσει ἐπιμῶν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μικρῶν συνδρομητῶν καὶ ἀναπτύξει τὴν αὐτενέργειαν αὐτῶν ὅπως καὶ διὰ τῆς προκηρύξεως πρω-

τοτυπωτάτων διαγωνισμῶν, διηγήματα διὰ μικρὰ παιδιά, συμβουλίας, γινωμικὰ καὶ ἀποφθέγματα τῶν σοφῶν ἡμῶν προγόνων, ὡφελίμους παρτί γινώσεως, ὑπὸ δὲ τὸν τίτλον «**Ἀνατροφή κατ' οἶκον**» θέλει συνεχῶς δημοσιεύσει ὑγιεινὰ καὶ ἠθικὰ παραγγέλματα κατατεταγμένα συστηματικῶτα ὑπὸ δύο μεγάλαις ὑποδιαίρεσεσι σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἀγωγῆς ὑποδιαιρουμένης πάλιν καὶ ταύτας εὐμεθόδως εἰς ἄλλας μικροτέρας, κατ' ἐπεξεργασίαν ἀκριβεστάτην ἐκ σπουδαίου Γερμανικοῦ παιδαγωγικοῦ συγγράμματος τοῦ διδάκτορος Karl Oppel, μεταπεφρασμένου εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς καὶ ὑπὸ τοῦ σεβ. καθηγητοῦ κ. Χαρ. Πουλίου, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς τῶν γονέων καὶ τῶν, δι' οὓς προώρισται, παιδῶν συνάμα.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπίσης θέλει δημοσιεύσει ἀπὸ τοῦ ἐπομένου τεύχους τὸ προαγγελθὲν χρησιμώτατον ἠθικο-πατριωτικὸν Δραμμάτιον τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν κ. Μιχ. Ε. Κανακᾶκη, «**τὸ Ὀρφανὸ τῆς Κρήτης**» ἐν δεκαοκτώ σκηναῖς μετὰ παιδικῆς ἀπερίττου ἀρελείας ἐκτυλισσόμενον.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν θέλει μεταβάλλει τὸ σχῆμα ἀπὸ τετάρτου εἰς μέγα ὄρθρον (**δεκαεξαεπίδον**) οὕτως ὥστε καὶ διπλασιασθῆ σχεδὸν ὕλην νὰ περιλαμβάνῃ τὸ φύλλον καὶ κομψότερον καὶ καλλιτεχνικώτερον νὰ κατασταθῆ, συντελοῦντος εἰς τοῦτο καὶ τοῦ ἐν ᾧ ἐκτυποῦται Τυπογραφείου «**Αἱ Νέαι Ἰδέαι**», τὸ ὅποιον ἐπ' ἐσχάτων ἀνεκαινίσθη ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἐπλουτίσθη διὰ πλείστων νέων στοιχείων καὶ πληθῆος κοσμημάτων καὶ ἀποκοιμήτου πιεστηρίου.

Εἰς ταῦτα πάντα προβαίνει ἤδη ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» ἐπὶ τῷ φιλοπάτριδι μόνῳ ὅσῳ καὶ φιλοπροσόδῳ σκοπῷ, ἵνα ἐπιβάλλῃ πλέον αὐτὸ εἰς πᾶσαν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, καὶ τῆρ περσεστέραν, αὐξάνουσα ἐπ' ἐλάχιστον ἐκ καταρνεσάτης ἀνάγκης τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι μὲν εἰς Δραχμὰς **τρεῖς**, ἐν δὲ τῷ Ἐξωτερικῷ εἰς φράγκα χρυσᾶ **τρεῖς καὶ ἡμισυ**... καθ' ὅλον τὸ ἔτος!...

ΠΙΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XII Δύο πατέρες

(Συνέχεια και τέλος - ἴδε προηγούμενον τεύχος)

Ἡ χεὶρ του ἠνοίγη, ὁ πούς του ἀφῆκε τὸ στήριγμα, τὸ ὅποιον τὸν συνεκράτει, καὶ τὸ σῶμά του κατέπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς, κάτωθεν τοῦ Ἰακώβου, τὸν ὅποιον ἡ κίνησις καὶ ἡ κραυγὴ, ἡ ὅποια ἐφθασε μέχρις αὐτοῦ, εἰδοποίησε περὶ τῆς πτώσεως τοῦ Πέτρου.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν ὁ Ἰακώβος, συλληφθεὶς ἀπὸ τὰς ἀρπάγας, ἀνεβιάσθη ἐπὶ τοῦ πλοίου· οἱ δὲ πρῶτοι αὐτοῦ λόγοι ἦσαν «Ἐφρονεῖθι ὁ Πέτρος; ὦ! δυστυχὴς Μαρία!» Οἱ ναυτικοὶ ἐζήτησαν τὰ παλαμάρια· δὲν ἐπρόκειτο περὶ τυχαίου συμβεβηκότος, ἀλλὰ περὶ ἐγκλήματος. Εἶχον πριονισθῆ προηγουμένως οὕτως ὥστε νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὸ βάρος τῶν δύο ἐργατῶν.

Κάτω, ἀνύψωνον τὸν Πέτρον Βαντάελ, καὶ κἀνεὶς δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅτι ἦτο πτώμα. Ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀποθάνει· τὰ πλείστα τῶν μελῶν του εἶχον θραυσθῆ, καὶ ὅλον τὸ σῶμά του ἦτο μία πληγὴ. Ἀλλ' εἶπε πέσει εἰς μέγαν σωρὸν ξυλαριῶν, ὁ ὅποιος εἶχεν ἐλαφρώσει τὴν ἐκ τῆς πτώσεως βλάβην, καὶ συνῆλθεν, ὅταν τὸν ἐναπέθησαν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ νοσοκομείου. Ὁ Ἰακώβος, τοῦ ὅποιου ἡ ἀπελπίσις συνεκίνησεν ἀπαντας, τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Μόλις ὁ πληγωμένος ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ, ἐζήτησε τὴν Μαρίαν καὶ ἐμείδισεν εἰς τὸν Ἰακώβον, ὁ ὅποιος ἔκλαιεν.

«Ὅταν ἡ πτωχὴ Μαρία, ὡρᾶς ὡς ὁ θάνατος, διῆλθε τὸ κατώφλιον τοῦ νοσοκομείου, ἀπήντησε πρῶτον τὸν χειροῦργον, ὁ ὅποιος τὴν ἐπεριέμεν «ὦ! τὸν προσριλὴ μου πατέρα! ἐφέλλισεν, ἀπέ...; Δὲν ἐτόλμα νὰ προσφέρῃ τὴν τρομερὰν λέξιν. Ὁ κύριος Κερνολὲκ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Λάβε θάρρος, μικρὰ μου, μὴ τὸν ταραξῆς. Εἶνε πολὺ κακὰ. Ἐν τούτοις τὰ τεθραυσμένα μέλη του, οἱ μώλωπες, αἱ πλευραὶ του, ὅλ' αὐτὰ δύναται νὰ ἰατρευθῶσιν, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ καμμία ἐσωτερικὴ βλάβη· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ τίποτε. Σᾶς ζητεῖ, ἔλθετε νὰ τὸν ἴδητε.»

Ἡ Μαρία καταπνίγουσα τοὺς λυγμούς της, ἠκολούθησε τὸν χειροῦργον. Εἶχον θέσει τὸν Πέτρον εἰς ἓν μικρὸν δωμάτιον, ἐνθα ἡ κλίνη του ἦτο μόνη. Ὁ Ἰακώβος ἐζήτησε τοῦτο, εἰπὼν ὅτι εἶχεν ἀρκετὰ χρήματα ἐκ τῶν οἰκονομιῶν του, ὅπως δυνήθη νὰ πληρώσῃ τὰ ἐξόδα καὶ ὅτι ἤθελε νὰ περιποιηθῶσι πολὺ τὸν δυστυχῆ ἐξάδελφόν του.

Ὁ Πέτρος εἶπεν εἰς τὴν Μαρίαν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν κλίνην του. Πρὶν ἀποθάνῃ, εἶχε νὰ κάμῃ μίαν ἀποκάλυψιν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν Ἰακώβον.

Οἱ ἰατροὶ ἤθελον νὰ τῷ ἐπιβάλωσιν ἡσυχίαν.

«Ἐὰν ὁμως ἀποθάνῃ; εἶπε. Πρέπει νὰ ὁμιλήσω ἐν ὄσῳ ἔχω ἀκόμη δυνάμεις· κατόπιν ἂς κάμῃ ὁ Θεὸς ὅ,τι θελήσῃ.» Ὁμιλήσει λοιπὸν διηγήθη πῶς εὔρε τὴν Μαρίαν ἀποθησκουσαν ἐκ τῆς πεινῆς καὶ τοῦ ψύχους εἰς τὸ πλεῦρον τοῦ πτώματος τῆς μητρὸς της· ἐζήτησε τοὺς πόθους του διὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης, ἐὰν ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς της· ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Ἰακώβον, διότι δὲν τῷ ἀπέδωκε τὴν θυγατέρα του· ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα, τὴν ὅποιαν εἶχε τώρα ἐπὶ τοῦ Ἰακώβου, ὅτι θὰ τὸν καθίστα εὐτυχῆ καὶ ὅτι θὰ ἔμενε τίμιος ἄνθρωπος· εἶπε τέλος ὅτι ἐν τοιαύτῃ πεποιθήσει· ἀπεράσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ στήριγμά του, ὅτε

παρετήρησεν, ὅτι τὸ ἀποκοπὲν σχοινίον δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατῆ πλέον δύο ἀνθρώπους.

Τὸ ἐκ δρυὸς κιβωτίδιον περιεῖχε τὰ ἐγγραφα τὰ εὐρεθέντα ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Μαρίας Βερλένζεν· ἠδύνατο κατόπιν ν' ἀνακλύψωσιν αὐτὰ· ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐπροτίμησε νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πράγματα ὁ ἴδιος, ἐνώπιον μαρτύρων, ὥστε ὁ Ἰακώβος νὰ μὴ δυσκολευθῇ ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς πατὴρ τῆς Μαρίας, καὶ πρὸς τούτοις διὰ νὰ μάθῃ τὰς ἀφορμὰς, αἱ ὁποῖαι ὠδήγησαν τὸν ἐξάδελφόν του.

Εἶπε ταῦτα καὶ ἐλιποθύμησεν· ἐνῶ ὁ Ἰακώβος καὶ ἡ Μαρία καθήμενοι περὶ αὐτοῦ ἔκλαιον ἀπαρηγόρητοι.

Τοὺς διερχομένους τὴν Λωριάν, ἐὰν ἐπεθύμουν νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν, ὡς ἐνθύμιον κανὲν μικρὸν πρωτότυπον πλοίου, καμμίαν πάραλον ὀλκάδα, ἢ φαλινοθηρίδα, καμμίαν κορβέταν ἢ λέμβον, τοὺς ἔστελλον εἰς Κεραντρέγ, εἰς ἓνα ναυτικὸν ξυλουργεῖον, ὁ ὅποιος εἶχε γίνῃ παράλυτος ἕνεκα πτώσεώς τινος, καὶ ὁ ὅποιος ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὴν κατασκευάζων εἰς μικρὸν σχῆμα ὅ,τι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κατασκευάσῃ εἰς μέγα. Καὶ, εἰς οἰκίαν καθαρὰν καὶ φαιδρὰν, εὑρίσκε καθήμενον εἰς ἐδραν συρομένην διὰ μικρῶν τροχίσκων, ἓνα ἄνθρωπον μονόφθαλμον, μετὰ τὴν μορφήν του τραυματισμένην, τὴν μίαν κνήμην ἀκίνητον καὶ τὴν ἄλλην ἀντικατεστημένην διὰ ξυλίνης. Μόνον τὰς δύο χεῖρας εἶχεν ἀκεραίας, καὶ ταύτας ἀπησχόλε· μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτηδεσιότητος.

Πλησίον αὐτοῦ ἐκοιμᾶτο ὑπερήγως κύων, ἱκανὸς ἐν τούτοις νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν, ὅταν ὁ κύριός του καλῆ μετὰ γλυκεῖαν φωνήν: «Κετέρ! καλέ μου κύων!» Περὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἐτριγύριζεν, ὡς πτηνὸν, νεῦνις δροσερὰ, ὡς ἄνθος, ἡ ὅποια πάντοτε ἀσχολουμένη εἰς τὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας, δὲν ἔπαυεν οὐδὲ στιγμὴν καὶ ἡ ὅποια κάποτε κάποτε ἤρχετο καὶ ἀπέθετε μετὰ στοργῆς τὰ ροδιὰ τῆς χειλῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ὁ ἀσθενὴς, εἶναι ὁ Πέτρος Βαντάελ· ἡ νεῦνις, εἶναι ἡ Μαρία· ἂν καὶ ὁ Πέτρος δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ γίνῃ πάλιν φαιδρὸς καὶ ὑγιής, ὡς ἦτον ἄλλοτε, εἶνε εὐτυχέστερος τώρα ἢ κατὰ τὸν καιρὸν, καθ' ὃν εἶχε, κατὰ τὴν φρεσίν του, τὸ βάρος τοῦτο ἐπὶ τῆς καρδίας. Ἐὰν δὲ ἐργάζεται, τὸ κάμνει ἐπειδὴ τὸ θέλει· ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν καὶ θέλει νὰ συνεισφέρῃ καὶ αὐτὸς χρήματα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκίας· ἀλλ' ὁ Ἰακώβος δὲν ἐζήτησε τοῦτο ἀπ' αὐτόν, ποτὲ βεβαίως! Ὁ Ἰακώβος εἶναι πολὺ ὑπερήφανος, διὰ νὰ ἐργάζεται διὰ τὸν ἐξάδελφόν του, ὁ ὅποιος ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν του δι' αὐτόν, ὁ ὅποιος ἀνέθρεψε τὴν κόρην του, ὁ ὅποιος τῷ ἔπεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς κακίας, καὶ ὁ ὅποιος τέλος ἔκαμεν αὐτὸν τοιοῦτον ὥστε νὰ δύναται ἡ Μαρία ἀνευθραξάτως νὰ τὸν καλῆ «πατέρα!»

Ἡ θυσία τοῦ ἐξάδελφου του τὸν ἔκλυε ἀναμνηστικῶς τίμιον ἄνθρωπον.

Μία μικρολόγος ἀνάκρισις ἀνεκάλυψε τὴν κικουρῶν χεῖρα ἧτις εἶχε πριονισθῆ τὰ παλαμάρια. Ὁ Γκαμπάρ κατεδικάσθη εἰς τὸ κάτεργον διὰ εἰκοσιν ἔτη, καὶ καθὼς εἶνε καὶ προκεχωρημένης ἡλικίας, εἶνε ἀπίθανον ἂν θὰ ἐξέλεθ πλέον ἐξ αὐτοῦ...

ΤΕΛΟΣ

(Mme J. COLOMB) ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

Εἰς τοὺς προπληρώσαντας τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἀποσταλήσεται τὸ φύλλον

Δὲν ἔχω πειὰ πατέρα!...

Χρυσὴ προβάλλει 'ς τὰ βουνὰ τριγύρω ἢ αὐγὴ
Καὶ χαροπὴ ἔημέρωσε 'ς τὸν κόσμον ἢ ἡμέρα
Ἀλλὰ γὰρ μέγα 'μαύρισε γιὰ πάντα ὄλ' ἢ γῆ
Δὲν ἔχω πειὰ πατέρα!

Ὅταν λαλοῦνε τὰ πουλιὰ γλυκὰ εἰς τὰ κλαδιά
Ἡ τρέχουτε χαρούμενα ἐπάνω 'ς τὸν αἶθερα
Μοῦ λέν' μετὰ τὸ κελάθημα κρυφὰ εἰς τὴν καρδίαν
Δὲν ἔχεις πειὰ πατέρα!

Ὅποτα τὸ τριαντάφυλλο ἀνοίγῃ χαροπὸ
Καὶ τὴ γλυκεῖά του μυρωδιὰ σκορπίξῃ 'ς τὸν αἶερα
Καὶ τὸ τριαντάφυλλο θαρρῶ μου λέγει σκυθρωπὸ
Δὲν ἔχεις πειὰ πατέρα!

Γιὰτὸ κ' ἐγὼ τὸν θάνατον ζητῶ ν' ἀπαυθῶ
Γιὰ τὰ μὲ γέροντ γρηγόρα κ' ἐμένα ἐκεῖ πέρα
Στὸ πλάι τοῦ πατέρα μου καὶ πάλι νὰ βρεθῶ
Νὰ ἔχω πειὰ πατέρα!

Νίκος Α. Κοτσολόπουλος

ΜΑΘΗΜΑ ΦΙΛΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑΣ

Ὑποκράτωρ τις τοῦ Βυζαντίου θέλων νὰ μακρυνθῇ ὁ ἴδιος ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν ὑπαικόων του τὰ φρονήματα αὐτῶν συγγάκις ἐπεσκέπετο αὐτοὺς κατὰ τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ τὰς πανηγύρεις, μεταμφιεζόμενος καταλλήλως διὰ νὰ μὴν ἀγνωρίστος.

Μίαν φορὰν εἶχε περιπλανηθῆ εἰς ἓν χωρίον πλησίον τῆς πρωτεύουσας, ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός. Θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὴν

φιλευσπλαγγίαν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου ἐζήτησε ἀπὸ θύρας εἰς θύραν ἄσυλον καὶ τροφὴν προσποιούμενος τὸν ἐπαίτην.

Πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν ἐκτύπησε, τῷ ἠροῦντο καὶ τὰ δύο! Ἴσως ἤθελε δοκιμάσει καὶ πολλὰς ἄλλας πικρίας, ἐὰν ἐξηκολούθει τὴν αὐτὴν δοκιμὴν!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωρίου, ἦσαν ὅλοι ἐργατικοὶ καὶ ἐμίσων τοὺς ἐπαίτας.

Εἶχον δηλαδὴ ἓν μέγα προτέρημα καὶ ἓν μέγα ἐλάττωμα. Εἶνε ἀληθὲς! ὅταν ἐργάζεται τις, ἦνε πάντοτε εὐτυχής.

Καὶ πάλιν ὅταν εὐτυχῆ, λησμονεῖ τοὺς δυστυχεῖς· οὐδόλως σκέπτεται ἂν ὑπάρχωσιν ἄλλοι στεροῦμενοι τοῦ ἐπιουσιοῦ ἄρτου.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τοῖς δοθῆ ἓν μάθημα περὶ τούτου.

Δὲν πρέπει νὰ ἦνε τόσοσιν σκληροὶ, τόσοσιν ἀσπλαγγνοὶ, τόσοσιν ἐγωῖσταὶ καὶ ὑπερήφανοι!

Ἄν ὁ ἐπαίτης ἠναγκάσθη ἕνεκα ἀπροόπτων δυστυχημάτων νὰ ζητήσῃ τὸν ἄρτον του:

Ἄν ὁ κτυπῶν τὴν θύραν τοῦ εὐπόρου ἦτο διαβάτης τις ἄπορος, τοῦ ὁποίου εἶχον σωθῆ αἱ τροφαὶ καὶ τὰ χρήματα;

Ἄν ἦτο γέρον ἀνάπηρος, ὁ ὅποιος δὲν ἠδύνατο νὰ ρθᾶσῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅπου ἀναμένουσιν αὐτόν ἢ γηραιὰ σύζυγός του, τὰ τέκνα καὶ αἱ θυγατέρες του ἀνησυχουσαι διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ πατρὸς των; ὦ! βεβαίως τότε θὰ ἦτο πολὺ σκληρὰ ἢ ἄρνησις τῆς ἐλεημοσύνης, θὰ ἦτο ἀμάρτημα ἢ ἄρνησις τῆς προστασίας καὶ περιθάλψεως.

Ὁ Ἀυτοκράτωρ βεβαίως ἠδύνατο νὰ τοῖς διδάξῃ κάλλιστα νὰ ἀγαπᾶσι περισσώτερον τὸν δυστυχοῦντα πλησίον των.

Ἐν τῇ καλοκαθαρίῳ του ἐσκέφθη ἀμέσως καταλληλότερον τρόπον, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα εἰς τοὺς σκληροὺς χωρικούς.

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ χωρίου διέκρινε φῶς ἐκπεμπόμενον ἀμυδρῶς ἐκ τινος πενιχρῆς καλύβης.

Ἡ νύξ ἦτο παγερὰ καὶ ἠσθάνετο πραγματικῶς τὴν ἀνάγκην, ὅπως καταφύγῃ ἐπ' ὀλίγον ἔστω καὶ εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην.

«Δὲν εἶνε ἄρα γε δυνατόν νὰ κατοικῆται καὶ μία καλύβη ἀπὸ φιλευσπλαγγῶν ἄνθρωπων;» ἠρώτησεν ἑαυτὸν μετὰ τινος αὐτοπεποιθήσεως καὶ παρευθὺς ἐβάδισε πρὸς τὴν καλύβην.

Μετὰ τινος περιπλανήσεως εὐρέθη πρὸ τῆς θύρας αὐτῆς ριγῶν ἀληθῶς ἐκ τοῦ ψύχους!

— ὦ! εἶπε πόσον μέγα καλὸν εἶνε ἡ ἐλεημοσύνη! ἡ φιλοξενία! ἡ φιλανθρωπία!

Πρώτην ἤδη φορὰν ἐδοκίμαζε τὰς συγκινήσεις, τὰς ὁποίας ὁ ἐπαίτης ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ σχεδὸν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ὑποφέρει.

— «Ἄνοιξτε, καλέ μου ἄνθρωπε! τρέμω ἀπὸ τοῦ ψύχους· πεινώ· εἶμαι ξένος· διαβάτης!...

Παρ' ὀλίγον νὰ εἴπῃ καὶ... Ἀυτοκράτωρ!

Ὁ κατοικῶν ἐντὸς τοῦ οἰκίου ἀμέσως εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα εὐρέθη καὶ αὐτὸς πρὸ τῆς θύρας ἐνδοθεν καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τίποτε ἤνοιξε μηχανικῶς αὐτὴν καὶ ὑπεδέχθη τὸν ριγοῦντα ξένον μετ' ἄκρας φιλοφροσύνης.

— «Δὲν ἔχω καλὸν κατάλυμα, ἀφένθη μου, διὰ νὰ σὲ βάλω νὰ ἀναπαυθῆς καὶ νὰ ξεσταθῆς· ἀπὸ φαγητὸ κατὶ θὰ βρῶ ποῦ μοῦ περισσεύει ἀπὸ τὸ δεῖπνό μου! ἕως τὸ πρῶτ' ὅμως «ἔχει ὁ Θεός».

Ὁ Ἀυτοκράτωρ οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν εὐρεθῆ εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ὁμιλήσῃ ἐξ εὐγνωμοσύνης. Παρετήρησε μόνον τὸν χωρικόν, μήπως εἶχεν ἐνοήσει αὐτόν, ἢ μήπως ἡ παρουσία του ἐπροξένησε εἰς αὐτόν ἐκπληξιν τινά.

Περὶ τοῦ ἐναντίου ἀμέσως ἐπίσθη ἐκ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀπλοικότητος τοῦ χωρικοῦ.

Δὲν θὰ καθῆσω πολὺ, καλέ μου ἄνθρωπε! νὰ ξεκουρασθῶ ὀλίγον, νὰ φάγω ὅ,τι μοῦ δώσῃς, διότι πεινώ, καὶ νὰ μὲ συνοδεύσῃς ὀλίγον διὰ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ χωρίον· αὐτὸ ἤθελα νὰ μοῦ κάμῃς καὶ θὰ σὲ εὐγνωμονῶ ἐν ὄσῳ ζῶ.

— Ὅ,τι ἴμωρεσώ θὰ σοῦ κάμω· ὁ Θεὸς βοηθός! ποτὲ δὲν ἐστερήθηκα τίποτε· εὐλογημένο νὰ ἦνε τὸ ὄνομά του!» εἶπεν ὁ χωρικός κομίζων τυρὸν καὶ ἄρτον καὶ ἐν βαρύτατον ἔνδυμα διὰ τὸν ξένον διαβάτην, τὸν ὅποιον δὲν ἐξέλαβε καὶ ὡς τυχαίον τινὰ ἢ ἄστεγον καὶ ἄεργον ἐπαίτην μετὰ ὅλας τὰς μεταμορφώσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἀυτοκράτωρ εἶχε κάμει εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Μόνος κατοικεῖς ἐδῶ, καλέ μου γέρον; ἠρώτησεν ὁ Ἀυτοκράτωρ;

— Ὅχι, δὲ!... ἀπήντησεν ὀλίγον παραξενευθεὶς διὰ

τὴν ἀγνοίαν τοῦ ξένου ὁ χωρικός. Δὲν βλέπει ἐκεῖ τὴ γυναῖκά μου καὶ τὰ τρία παιδιὰ μου ποῦ κοιμῶνται ἐς τὴ ψάθα; . . .

— Δὲν τὰ εἶδον! . . . ἀπάντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκπεπληγμένος ἐκ τῆς μετριότητος καὶ ὀλιγαρκείας τοῦ χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδόξαζε τὸν Θεόν, διότι δὲν ἐστερέθη τίποτε, ἐνῶ εἶχε εἰς μίαν πρῶτην αὐτὸς ἢ σύζυγός του καὶ τὰ τέκνα του, καὶ τὸ παραδοξότερον, ἦτο πρόθυμος εἰς ἐλεημοσύνην καὶ φιλοξενίαν, παρ' ὅσον οὐδεὶς ἄλλος εὐπορώτερος αὐτοῦ!

«ὦ! τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανεν ἦτο πολὺ διδακτικόν, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ καταστήσῃ αὐτὸς ἐπὶ διδακτικώτερον εἰς τοὺς συγχωρικούς τοῦ χωρικοῦ.

Ποία εἶνε ἡ ζωηροτέρα ἐπιθυμία σας;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐλάβομεν πολλὰς, ὠραίας, περιέργους, τερπνὰς, καὶ διδακτικὰς ἀπαντήσεις. Ἐπιθυμοῦντες ὅμως εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτεροι ἐκ τῶν φίλων συνδρομητῶν ἡμῶν ἀπαντήσωσιν εἰς αὐτήν, προτείνομεν καὶ ἐκ δευτέρου ταύτην καὶ συνιστῶμεν, ὅπως πάντες οἱ πρὸς τὸ Περιοδικὸν ἀλληλογραφοῦντες φίλοι λάβωσι μέρος, διότι ἐπὶ τῶν ἀπαντή-

Ἡ περίστασις ἦτο κατὰλληλος: πάντοτε ὑπάρχει καιρὸς πρὸς εὐεργεσίαν!

Τώρα ἦτο καιρὸς καὶ ἀνταμοιβῆς καὶ ἀνταποδόσεως, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἐπέλθῃ ἡγεμονικωτάτη.

Ἐπὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον κατελάμβανεν ἡ πενιχρὰ καλύβη, ὑψοῦται ὑψηλότατος πύργος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατοικεῖ ἡ οἰκογένεια τοῦ πρῶτου πτωχοῦ χωρικοῦ, τοῦ φιλοξενήσαντος τὸν Βασιλέα, ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου δὲ μέρους αὐτοῦ εἶνε γεγραμμένον ἐπὶ πινακίδος «Τὸν πύργον τοῦτον ἀνήγειρεν ἡ φιλευσπλαγγνία! . . .

I. N. Βολικός

σεων, αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ Γ' ἔτους, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκτυπωθῇ εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων, θὰ προκηρῦξομεν νέον ὅπως πρωτότευον διαγωνισμὸν, τοὺς ὅρους τοῦ ὁποίου καὶ τὰ βραβεῖα θέλομεν δημοσιεύσει ταῦτοχρόνως. Αἱ ἀπαντήσεις εἰσὶ δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου.

ΣΚΩΛΗ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗ

(Μῦθος)

"Ερας σκώληξ, μὴ χωλὸς εἰς τὸ πόδι ὁ καυμένος, Εἰς τὰ ζῆα ὡς γιατρός ἐπεροῦσε γημισμένος. "Ελεγε πῶς εἰμπορεῖ κάθε νόσος τὰ γιατρένη Κῆ ἀπὸ τοὺς Θεοὺς αὐτοὺς περὶ καλὰ τὰ θεραπένη. Μία ὅμως ποτηρὰ ἀλωπὸν τὸν πληθαίνει Καὶ τὸ πόδι τὸ χωλὸ μετὰ προσοχῆς κνττάζει

Καὶ τοῦ λέγει. «Τι γιατρός, εἶσαι σκώληξ, ἐς τὸ Θεό σου, "Οταν τὰ γιατρένης σὺ δὲν μπορεῖς τὸν ἑαυτό σου;

"Οποῖος ἄλλον συμβουλεύει γὰρ τὰ ἐλαττώματά του "Ας ζητῇ τὰ διορθώση πρῶτ' αὐτὸς τὰ ἰδικά του.

Ni-Cos

Ο ΛΕΟΝΤΟΚΑΡΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

το πολὺ διδακτικὸν τὸ ταξίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει ὁ Λεοντόκαρδος εἰς τὸν Οὐρανὸν ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τοῦ Ἄετοῦ! . . . Ἐδιδάχθη ἀληθῶς, ὅτι ὁ ἐγωϊσμός εἶνε ἀσυγχώρητον σφάλμα καὶ μάλιστα εἰς τὰ παιδιά. Τοῦτο ὅμως δὲν ἠδύνατό ποτε νὰ ἀραιρέσῃ ἀπ' αὐτὸν ἕνα ἄλλον ἐγωϊσμόν, μίαν ἄλλην δικαίαν ὑπερηφάνειαν, ἃς εἶνε ἡ ἑλληνοπόλις. Καὶ γινώσκει πολὺ καλὰ ὁ μικρὸς Λεοντόκαρδος ποῖαν ἱστορίαν καὶ ποῖον καθή-

Εὐγενέστατος πόθος, τὸν ὁποῖον ὅμως κάμεις ἐκ τῶν φίλων τοῦ μικροῦ Λεοντοκάρδου δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ δι' αὐτὸν μόνον! Ἄλλ' εἰς τὸν Λεοντοκάρδον ἡ τύχη ἐφάνη πολὺ εὐνοϊκῆ. Μίαν ἡμέραν μεγάλη συμπλοκὴ εἶχε συμβῆ εἰς τὰ Σύνορα μεταξύ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τούρκων. Ὁ Λεοντόκαρδος εἶχε παρακολουθήσει τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθῇ ὀριστικῶς εἰς μίαν πόλιν πλησίον τῶν Συνόρων. Ἡ γὰρ τοῦ Λεοντοκάρδου ἦτον ἀπεριγραπτός! Καὶ μὲ ἕνα καλάμι ἀνεξήγητο τῆς οἰκίας του, θὰ ἐφοδίζε τοὺς ἐχθρούς, τοὺς ὁποίους ἐταξάν ἐκεῖ φρουροὺς τῶν ἐχθρῶν σταθμῶν. Ἄλλ' ὅτε συνέβη ἡ συμπλοκὴ, εὐρέθη δυστυχῶς ἄοπλος, μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, μόνος, καὶ πλησίον ἐνός προχώματος, τὸ ὁποῖον οἱ στρατιῶται ἡμῶν εἶχον κατασκευάσει. Ὁ ἐνθουσιασμός του τὸν εἶχε φέρει εἰς τοιαύτην κρίσιμον θέσιν καὶ στιγμὴν, μακρὰν τῆς οἰκίας του, πλησίον τῶν ἐχθρῶν!

Εἰς τὸ πρόχωμα δὲν εἶδε κανένα ἐκ τῶν ἡμετέρων στρατιωτῶν, εἰμὴ μόνον τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰ ὄπλα των. Ἐκ τούτου ἠνόησεν ὅτι ἐκεῖ που πλησίον θὰ ἐμάχοντο ἢ θὰ ἠσρολοῦντο ἀρεύκτως εἰς σπουδαίαν τινὰ καὶ ἐπέηγουσαν ἐργασίαν. Τῷ ἦλθε πρὸς στιγμὴν τοῦ νοῦ ἡ ἀπιστία σκέψις, μήπως οἱ στρατιῶται ἐγκατέλειψαν τὴν θέσιν των καὶ τὸ πρόχωμα μετὰ τῶν ὄπλων των εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ παρευθὺς ἀπέβαλεν αὐτὴν μεμφθεὶς καὶ τὸν ἑαυτὸν του, διότι ἐσκέφθη καὶ πρὸς στιγμὴν τοιοῦτόν τι. «Δὲν ἀφήνουν ποτὲ τὴν θέσιν των οἱ Ἕλληνες εἰς τοὺς

ἐχθρούς! . . . ἀλλ' ἀποθνήσκουν πρῶτον! . . . » εἶπε μετὰ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτηται περὶ ἄλλων ἀμέσως.

« . . . Τὸ πρόχωμα ἦτο ἔρημον! . . . θὰ τὸ κατελάμβανον οἱ ἐχθροὶ! . . . »

Ἐπρεπε λοιπὸν ὁ Λεοντόκαρδος νὰ πράξῃ τὸ καθήκον του ἔπρεπε νὰ πράξῃ ὅ,τι ἠδύνατο.

Ἦτο καιρὸς ἔργων, στιγμὴ ἐνεργείας, καὶ οὐχὶ σκέψεων ἀνωφελῶν καὶ ματαιῶν.

Ἡ παρμηκρὰ ἀπώλεια χρόνου, ἦτον ἀπώλεια σημαντικωτάτη. . . ἀπώλεια τιμῆς ἴσως τῆς Πατρίδος, τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ ὑπερασπισθῇ παντὶ σθένει, παντὶ τρόπῳ!

Μακροθῆν ἠκούοντο βηματισμοὶ ἄτακτοι ὡσεὶ ἐπερχομένων στρατιωτῶν!

Ἄν ἦσαν ἐχθροὶ, ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐκροβίσῃ.

Ἄλλὰ θὰ ἠδύνατο; . . . Ἄν τὸν ἐβλεπον; τὸσον μικρὸν κατὰ τὸ σῶμα! . . .

« Ἀχ! . . . » ἦτον ἡ μόνη στιγμή, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Λεοντόκαρδος ἐπόθησε νὰ ἦτο ἀνὴρ, μεγαλόσωμος, ἰσχυρός, Ἡρακλῆς! . . .

Ἄλλ' ἦτο Λεοντόκαρδος. Μεταξὺ τῶν ἀποσκευῶν οἱ στρατιῶται εἶχον ἀφήσει ὀπισθεν τοῦ προχώματος τὰ καλύμματα τῆς κεφαλῆς των. Θεῖα ἐμπνευσις! . . . Δὲν θὰ ἐροδοῦντο οἱ ἐχθροὶ νὰ πλησιασωσιν, ἂν ἐβλεπον ὅτι ἦσαν κεκρυμμένοι Ἕλληνες φρουροὶ ὀπισθεν τοῦ προχώματος; . . .

Τοῦτο λοιπὸν ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὁ Λεοντόκαρδος νὰ ὑποθέσωσιν οἱ ἐχθροὶ. Καὶ τὸ κατόρθωσε! Ἐνέπηξεν ἀμέσως ζῦλα μεγάλα καὶ τὰ ὄπλα ὀπισθεν τοῦ προχώματος, εἰς δὲ τὰς κορυφὰς αὐτῶν ἔθεσε τὰ καλύμματα τῆς κεφαλῆς, τὰ φέσια, τῶν στρατιωτῶν, εἰς τρόπον ὡστε ν' ἀπατηθῶσιν οἱ ἐχθροὶ. Ἄλλ' ἤρκει τοῦτο; . . . ἂν ἠνόουν τὸ τέχνασμα; . . . Δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ τοῖς δώσῃ νὰ ἐνοήσουν τὸναν-

Παρὰ προσδοκίαν ἐσάλπισε πολὺ δυνατὰ.

τίον, ὅτι δηλαδὴ ἀληθῶς ὑπῆρχον Ἕλληνες φρουροὶ εἰς τὸ πρόχωμα ἔτοιμοι νὰ ἐπιπέσωσι κατ' αὐτῶν;

Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦτον ἐπίσης ὀρθὴ ὡς ἡ πρώτη.

Ἐπρεπε διὰ τοῦτο νὰ τεθῇ ἀμέσως καὶ αὐτὴ ὑπὸ δοκιμὴν. Ὁ Θεὸς εὐτυχῶς δὲν ἀφήνει ποτὲ ἀπροσάταυτον κανένα, ὅταν ἐργάζεται τὸ καλόν!

Ὁ Λεοντόκαρδος εὗρεν ἐν μέσῳ τῶν ἀποσκευῶν καὶ τῶν ὄπλων καὶ μίαν σάλπιγγα!

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε σάλπισαι μὲ τόσον μεγάλην σάλπιγγα.

Θὰ ἠδύνατο ἄρ' γε τώρα νὰ σάλπισῃ δυνατὰ τόσον, ὅσον ἔπρεπε, διὰ νὰ ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν;

Δὲν ἐσκέφθη πολὺ διὰ τοῦτο.

Εἰς τὸν πόλεμον δὲν σκέπτεται ὁ στρατιώτης ἂν θὰ δυναθῇ ἢ οὐχὶ νὰ πράξῃ, ὅ,τι πρέπει νὰ πράξῃ, διὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος του.

Ὁ Λεοντόκαρδος καὶ κατὰ τοῦτο ἐφάνη πολὺ εὐτυχῆς.

Ἐσάλπισε παρὰ προσδοκίαν πολὺ δυνατὰ.

Ὁ ἦχος τὸν ὁποῖον ἀρῆκεν ἠκούσθη, ὡς νὰ προήρχετο ἀπὸ σάλπιγγα ἀγγελικήν, εὐαγγελίζομένην νικητήριον χαρὰν!

Οἱ Ἕλληνες στρατιῶται ἠκούσαν τὸ χαρμύσνον σάλπισμα καὶ ἐν τῷ ἀκαρεῖ ἐρῆσαν ἐπὶ τόπου, ἐλάβον τὰ ὄπλα, ἐτοποθετήθησαν ὀπισθεν τοῦ προχώματος καὶ ἀνέμενον ἐπ' ὀλίγον τὴν ἐροδον τοῦ ἐχθροῦ. Εἰς μάτην ὅμως.

Τὸ τέχνασμα καὶ τὸ σάλπισμα ἤρκεσαν νὰ τρέψωσιν εἰς φυγὴν τοὺς ἀνάνδρους ἐχθρούς.

Τὸ πρόχωμα, ἡ τιμὴ τῆς πατρίδος, ἐσώθη ἄσπιλος, οἱ στρατιῶται ἐγένοντο προσηκτικώτεροι καὶ ὁ Λεοντόκαρδος ἐπράξε τὸ καθήκον του πρὸς τὴν Πατρίδα.

Παιὸς ἐκ τῶν μικρῶν μου ἀγνωστῶν δὲν ἐπιθυμῆι νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν Πατρίδα, ὅπως καὶ ὁ Λεοντόκαρδος; καὶ περισσώτερον ἀκόμη; . . .

Μιχ. Ε. Κανακάκης

Ἀξιανάγνωστος ἐπιστολὴ

Ἀγαπητὸν μου Παιδικὸν περιοδικόν!

Θεωρῶ καθήκον μου νὰ σοὶ ἐκφράσω τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην μου, τώρα ὅτε ἀφήνεις τὸ δεύτερον ἔτος καὶ εἰσερχεσαι εἰς τὸ τρίτον, τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα νὰ διανύσῃς καὶ σὺ καὶ ὅλοι οἱ συνεργάται καὶ συνδρομηταί σου ἐν ἡμεῖς, εὐτυχίῃ καὶ χαρῇ.

Πόσα καλὰ ἐπροξένησες εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς φίλους σου δὲν δύναμαι νὰ σοὶ γράψω, δύναμαι ὅμως νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἄνευ σου θὰ ἐστερούμην ἐνός φιλοστόργου πατρός ἐγὼ ἢ ὀρφανή, οἱ δὲ ἄλλοι φίλοι σου, οἱ ἔχοντες τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχωσι πατέρα, ἐνός διδασκάλου, ἐνός ἀδελφοῦ, ἐνός φίλου.

Μὴ θεωρήσῃς ὑπερβολὴν προερχομένην ἐκ τῆς πολλῆς μου ἀγάπης, ὅτι σὲ προμοιάζω μὲ πατέρα, διδάσκαλον,

ἀδελφόν καὶ φίλον, διότι εἶσαι πράγματι τοιοῦτος, ὡς μαρτυρεῖ ἡ πρὸς τοὺς μικροὺς φίλους σου ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις σου.

Εἰπέ μοι ἀγαπητὸν μου Περιοδικόν, ποῖος ἄλλος ἐκτός τοῦ Πατρός δύναται νὰ συμβουλεύῃ καὶ νὰ πειθῇ τὰ τέκνα του νὰ μὴ λησμονῶσι τὸν δυστυχιοῦντα πλησίον των, νὰ φροντίζωσι πρῶτον διὰ τὰ μαθήματα καὶ ἔπειτα διὰ τὰ παιγνίδια, νὰ ἀγαπῶσι τὰ ζῶα, ὅπως ἡ καλὴ κόρη τὸ γατάκι τῆς καὶ ὁ Μικρὸς Ἀρτώριος τὸν σκύλον του, νὰ σέβωνται τὰ ζῆνα πράγματα ὅπως συμβουλευεῖς εἰς τὸ διήγημα ἢ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ, νὰ ἦνε φιλευσπλαγγνὰ ὅπως ὁ Μικρὸς βασιλεὺς τῆς Σοηδίας, νὰ ἔχωσι πεποιθήσιν εἰς τὸν ἀληθῆ Θεόν ὡς ὁ Ἀβραὰμ καὶ αἱ δύο ἀδελφαί, νὰ μὴ βασανίζωσι τὰ ζῶα ὅπως τὸ κακὸν παιδίον καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὁμοιά του

εις τὸ διήγημα ὁ ἔπνος ἐνὸς ποτικῶ, ὅπως ὁ μικρὸς Γεώργιος εἰς τὸ διήγημα ὁ Ρῶξ καὶ ἡ Αἰλὴ καὶ ὅπως ὁ Κώστας εἰς τὸ διήγημα ἡ Φρικτὴ τιμωρία, νὰ μὴ ἦνε ἀπρόσεκτα ὡς ὁ μικρὸς Σταῦρος, νὰ μὴ ψευδῶνται ὡς ὁ Νίκος εἰς τὸ διήγημα ἡ ἀλήθεια δὲν κρύπτεται καὶ ὡς ἡ Λεονόρα εἰς τὸ διήγημα ἡ μαύρη κηλὶς, νὰ ἦνε ἀνησιμῶν ὡς ὁ Μιχαλάκης εἰς τὸ διήγημα Σκηπὴ ἐν σχολείῳ, νὰ μὴ παρακούωσιν εἰς τοὺς γονεῖς των ὡς ὁ Λουδοῦ, ὁ μικρὸς Θανάσης εἰς τὸ διήγημα τὸ ποτάμι... τὸ ποτάμι...! ὁ Λουκιανὸς εἰς τὸ διήγημα ἡ ἐκπῆξ τὸ δακρυλάκι μου καὶ ὁ Χαρίλαος εἰς τὸ διήγημα Φωτὴ εἰς τὴν χιόνα, νὰ μὴ ἐπιχειρῶσι πράξεις ἀνωτέρας τῶν δυνάμεων των ὡς ὁ Μικρὸς Κυνηγός, νὰ ἐλεῶσι τοὺς πτωχοὺς ὡς ὁ Μαρίνος εἰς τὸ διήγημα τὸ πρῶτον ψεύδος, νὰ ἀγαπῶσι τὴν ἐργασίαν ὡς ἡ Μικρὰ Ἀμυγδαλὴ εἰς τὸ διήγημα Ἀληθὲς καὶ σύγχρονον, νὰ ἀγαπῶσι τοὺς ἀδελφοὺς των ὡς ὁ Μιμηκὸς τὸν Τάκη, ἡ Ἐρασμία τὸν Λιλὴν εἰς τὸ ποίημα δύο παιδάκια ἔσθ' ἡ Εἰρήνη τὴν Ἀγγελικὴν εἰς τὸ διήγημα Αἰ δύο ἀδελφαί, νὰ ἐλεῶσιν ἄνευ ἐπιδείξεως, ὡς ὁ καλὸς ἐκείνος ἀνθρωπὸς Ἐν τῷ κροπιῶ, νὰ μὴ ἦνε ἐγωῖστα ὡς ἡ μικρὰ ἐγωῖστρια καὶ ὁ Ἀεοτόκαρδος Βασιλεὺς, νὰ μὴ ἀποφεύγῃσι τὸ σχολεῖον, ὡς ὁ Λειποτακτῶν μαθητὴς, νὰ μὴ καταστρέφῃσι τὰ δένδρα, νὰ ἀγαπῶσι καὶ νὰ ἐνθουσιῶσιν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, ὡς ὁ Κλέφτης εἰς τὴν διαθήκην του, ὡς ἡ Μικρὰ Δελφὴ, ὁ Μικρὸς Κώστας, εἰς τὸ διήγημα ἡ Σημαία τῆς πατρίδος καὶ ὡς ὁ Πέτρος καὶ ὁ Νικόλαος εἰς τὸν διάλογον τὸ ἄδοξο βουνό, νὰ μὴ φιλονικῶσι μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ φίλων των ὡς ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος εἰς τὸ διήγημα εἰς φέρονται τὰ μαλωματὰ καὶ ὡς ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Λουδοβίκος εἰς τὸ διήγημα δύο ἀδελφοὶ καὶ δύο στρουθία, νὰ σκέπτονται καλῶς ὡς ὁ Ἐρρίκος, νὰ μὴ ρίπτωσιν ἀπροσέκτως τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ βιβλία των ὡς ὁ Γιαννάκης εἰς τὸ διήγημα τὸ Πάσχα τοῦ Γιαννάκη, νὰ μὴ ἦνε ὑπερήφανα ὡς ὁ Ἰακώβος εἰς τὴν Ταρπιαν Πέτραν, νὰ ἀγαπῶσι τοὺς γονεῖς των ὡς ὁ Μικρὸς Βαρκάρης, νὰ μὴ φροδῶνται ὡς τὸ Δελφὸ παιδί καὶ ὁ Κωκὸς εἰς τὸν Μπαμποῦλαν, νὰ ἦνε ἐγνώμονα ὡς ὁ Νίκος εἰς τὸ διήγημα ὁ Νίκος καὶ ὁ σκύλος του, νὰ μὴ ἦνε ἀνόητα ὡς ἡ Σταματίνα, νὰ ἦνε γενναία ὡς ὁ Ἀεοτόκαρδος, νὰ κινδυνεύῃσι τέλος ἐν ἀνάγκῃ τὴν ζωὴν των ὡς ὁ Γερραῖος Φαριανός, ὁ ἀληθὲς ἦρωας καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀποστόλου;

Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητὸν μου Περιοδικόν, ποῖος διδάσκαλος ἠδύνατο εἰς μὲς διδάξῃ τὸσον τερπνῶς καὶ μεθοδικῶς; Περὶ τοῦ πῶς δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ζωγραφίζωμεν, περὶ ὕψους, περὶ ἀπώσεως, περὶ σελήνης, περὶ αἰσισμῶν, περὶ ἡλίου, περὶ παύρου, περὶ πετρελαίου, περὶ ἀεροστάτων, περὶ διαττόντων ἀστέρων, περὶ βροχῆς, περὶ ἀστραπῆς, περὶ βροντῆς, περὶ κεραυνοῦ καὶ περὶ τῶσων ἄλλων ἀντικειμένων ὅπως σὺ μὲς ἐδίδαξες;

Ποῖος ἀδελφὸς διεσκέδασεν, ἔτερψε, παρηγόρησε, συνεβούλευσε, παρεκίνησεν εἰς εὐεργεσίαν, εὐσπλαγγίαν, ἐλεημοσύνην, φιλοπατριαν κλπ. τὸν ἀδελφόν του, ὅσον σὺ διὰ τῶν πενήτηκοντα ποιημάτων σου;

Ποῖος φίλος κατέστησε τερπνὰς τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς μας, ὅσον σὺ μὲ τὰ χαριτωμένα τραγουδάκια σου;

Ποῖος μᾶς καθωδήγησεν εἰς τὸ καλόν, ὅσον σὺ μὲ τοὺς διδακτικὸς διαλόγους σου;

Ποῖος μᾶς ὑπέδειξε τὸ ὀρθόν ὅσον σὺ διὰ τῶν χαριστάτων μύθων σου;

Ποῖος ἐνεθάρρουν ἡμᾶς εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐνασχόλησιν, ὅσον σὺ διὰ τῶν διαγωνισμῶν σου;

Ποῖος παρηκολούθησε τὸσον τὴν πρόοδον καὶ τὴν μόρφωσιν ἡμῶν, ὅσον σὺ διὰ τῶν ἐκ τῶν ἐξετάσεων μᾶς ἐντυπώσεων σου;

Ποῖος ἐφρόντισε περὶ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ἀναπτύξεως καὶ τῆς σωματικῆς εὐεξίας, ὅσον σὺ διὰ τῶν πατριωτικῶν ἀθρῶν σου;

Ποῖος ἐφρόντισε διὰ τὰ μικρὰ ἀδελφάκια μᾶς τὸσον ὅσον σὺ διὰ τῶν διηγημάτων, τὰ ὅποια ἐδημοσίευσες ἐπίτηδες διὰ τὰ μικρὰ παιδιά;

Ποῖος μᾶς ὑπέδειξε μέσα διασκεδάσεως τοιαῦτα, οἷα τὰ εὐφρεστάτα παγινιδιά σου;

Ποῖος μᾶς διεσκέδασε τὸσον, ὅσον σὺ διὰ τῆς χαριστάτης Παιδικῆς ἡχοῦς, τὴν ὅποιαν δημοσίευσες;

Ποῖος ἐφρόντισε περὶ τῆς πνευματικῆς μᾶς ἐνασχολήσεως τὸσον ὅσον σὺ διὰ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων σου;

Ποῖος ἱκανοποίησε τὴν φιλοδοξίαν ἡμῶν τὸσον ὅσον σὺ διὰ τῆς χαριστάτης ἀλληλογραφίας σου;

Ποῖος τέλος ἔχει ὡς κυρίαν φροντίδα τὴν διανοητικὴν μόρφωσιν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τῶν συνομηλίκων μου ὅσον σὺ;

Κατόπιν λοιπὸν ὅλων τούτων πῶς νὰ μὴ σὲ ἀγαπῶμεν ὡς πατέρα, διδάσκαλον, ἀδελφόν, φίλον, ἀγαπητὸν μου «Παιδικὸν Περιοδικόν»;

Τελειῶν τὴν παρούσῃν μου μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι πάντα ταῦτα δὲν θέλουσι παρίδει οἱ τὸσον εὐεργετηθέντες μικροὶ φίλοι σου καὶ ἐπομένως ἔχει μόνον θέλουσιν ἀνανεῶσαι τὴν συνδρομὴν των καὶ διὰ τὸ νέον ἔτος 1891 ἄλλ' ὅτι θέλουσι προτρέψῃ καὶ πάντας τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομητικῶς εἰς τὸ μοναδικόν μᾶς «Παιδικὸν Περιοδικόν», τὸ ὅποιον θέλει τοῖς χρησιμεύει ὡς πατὴρ, διδάσκαλος, ἀδελφός καὶ φίλος.

Δέχθητι τὴν συνδρομὴν μου διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ μὴ πᾶσης νὰ μὲ ἀγαπᾶς.

Ἡ πατριωτικὴ συνδρομητήριά σου
Ἀρβύς τῆς Πρωίας

✦ ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ ✦

Ὁ διδάσκαλος ραβδίζων τὸν μικρὸν Νίκον — Καὶ δὲν σοῦ εἶπα γίλιας φοραεὶ νὰ μὴ μὲ λέγῃς: δάσκαλε!

Καὶ ὁ μικρὸς Νίκος κλαίων: — Ἄμ' τί νὰ λέω, δάσκαλε!...

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρβύου τῆς Πρωίας.

— Λοιπὸν Γεώργε σὲ ἐρράπισαν αἱ;

— Ναί.

— Καὶ ἔρρηξεν νὰ περάσῃ ἔτσι αὐτὴ ἡ προσβολή;

— Καθόλου μάλιστα! ἔβαζα τρεῖς ἡμέρας

εἰς τὸ μάγουλό μου μολυβόνηρον καὶ μόλις σήμερον κατώρθωσε νὰ μοῦ περάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Μπαμ-μπούμι.

Ὁ μικρὸς Κοκορομυζλάκης εἶνε ἔμπορος: Μίαν ἡμέραν εἰσήγγατο εἰς τὸ κατάστημά του ἀνθρωπὸς τις καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τῷ δεῖξῃ τὸ γραφεῖον τοῦ Παιδικῶ Περιοδικῶ.

— Εἶμαι μοναχὸς εἰς τὸ μαγαζὶ ἀπαντᾷ ὁ Κοκορομυζλάκης. Κάθησ' ἔδω ἂν θέλῃς καὶ ἐγὼ πηγαίνω καὶ σοῦ τὸ δείχνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Σιγαλοῦ Αἰγυπτῶ.

Διδάσκ. Δὲν μοῦ λέγεις παιδί μου πῶς γίνεσαι τὸ ἅγιον Μῦρον;

Μαθητὴς. Εἰς τὴν Μυρόπολιν, δάσκαλε.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ν. Λεγάνη.

— Τί σ' ἀρέσει Γεώργε, νὰ πέρνης τὸ πρῶτον παζιμάδι ἢ καρφέ;

Καὶ ὁ Γεώργος:

— Μοῦ ἀρέσει νὰ πέρνω τὰ παζιμάδια μαζὺ μὲ τὸν καρφέ.

Ἐστάλη ὑπὸ Πρασίνης Κλόης.

✦ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ✦

176 Δένιγμα
Εἶμαι πόλις τῆς Συρίας
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς
Μετοχὴν θὰ ἀπαντήσῃς
Ἐστάλη ὑπὸ Νίκου Πουλοπούλου

177 Δένιγμα
Τὸ πρῶτον εἶναι πρόθεσις
Τὸ δεύτερόν μου γράμμα
Τὸ ὅλον μου ἀποτελεῖ
Βιβλίον ἐν τῷ ἅμα.
Ἐστάλη ὑπὸ Θεῆς Ἀθηναῖς

178 Δένιγμα
Ἄν κανεὶς ποτὲ μὲ πᾶρη
Εἶμαι ἄνθος ὄλο χαρὶ.
Ἄν μὲ πᾶρη δὴς φοραεὶ,
Τότε εἶμαι ἄλλο τι.
Εἶμαι πέλαγος πλατύ.
Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Γεωργακοπούλου

179 Ἀπροσδόκητον
Ποῖος νήσου τὰ ὄρη εὐρίσκονται πολὺ μακρὰν ἀπ' αὐτήν;
Ἐστάλη ὑπὸ Αἰκατερίνης Δραμηλαράκη

180 Ἀκατανόητον
Πῶς δύναται ὁ κύων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν;
Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Πετροπούλου

Λύσεις ἀσκήσεων 18'. τεύχους
171) Κλειῶ—κλειῶ.— 172) Αἰ—ἄν—Αἰ—ἄν.— 173) Τὸ πνεῦμα φυλῆ.— 174) Ψ—Α—Ψύλλα.— καὶ 175) Ἐῶα.

ΤΟ «ΛΕΥΚΩΜΑ» ΩΣ ΔΩΡΟΝ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Τὸ «Λευκῶμα» τοῦ «Παιδικῶ Περιοδικῶ», τόποισον ἐξεδόθη τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν λογίων διακεκριμένων, ἐξετυπώθη καὶ ἐφέτος καλλιτεχνικώτατον εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς Δῶρον κατὰ τὴν Πρώτην τοῦ Νέου ἔτους εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν ἀπὸ τοῦ προπάπου μέχρι τοῦ διεγγόνου!... Ὅσοι δὲν τὸ ἀνέγνωσαν πρέπει νὰ σπεύσωσι νὰ τὸ ἀγοράσωσι τάχιστα, ἐφ' ὅσον χρόνον θὰ τιμᾶται ἀντὶ λεπτῶν πενήτηκοντα!... Πᾶσα περὶ τούτου σύστασις εἶνε περιττή. Τὴν ἐκπτώσιν τῆς τιμῆς ποιούμεν χάριν τῶν ἐγγραφομένων κατὰ τὸ τρίτον ἔτος συνδρομητῶν τοῦ Περιοδικῶ.

Μετὰ μεγάλῃς μου χαρῆς ἀναγγέλλω εἰς τοὺς μικροὺς φίλους μου ὅτι ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους θὰ λείψουν τὰ παράπονά των διὰ τὴν μη τακτικὴν διανομὴν τοῦ φύλλου, καθ' ὅσον αὐτὴ θὰ ἐνεργῆται ἀκριβέστατα ὑπὸ τοῦ νέου διανομῆς εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ πληρώσωσι μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου τὴν συνδρομὴν των.

Κάλιστο ἄργα παρὰ ποτὲ, ἀγαπητὴ Διδῶ Χ. Αενοῦδῃ. Καὶ οἱ πλείστοι φίλοι μου μοὶ εἶνε ἀγνωστοί, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἡμῶσις κἀνεὶν νὰ ληθῶν μέρους εἰς τοὺς δικηνομισμοὺς. Μὲ μεγάλην χαρὰν ἀνέγνωσα τὸ γραμματάκι σου, εἰς τὸ ὅποιον νομίζω, ὅτι βλέπω μίαν καλὴν, ἐκ τῶν καλῶν συνδρομητῶν μου. Γράψε μου τακτικῶς.

Ἀληθινὰ σὲ ἐκυρίευσεν ἐξ ἐξόδου ἡ ἀλληλογραφία μου, προσφιλῆς Ἑλένη Κοτσούβη; τότε λογίζομαι πολὺ εὐτυχὴς, διότι τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιδιώκω ἢ πῶς νὰ κατακτήσω τὴν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην ὅλων τῶν φίλων μου. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ.

Τί χαριτωμένα γραμματάκια μοὶ στέλλει ἡ προσφιλῆς Ἀγγελικὴ Σ. Τ. Κιάπλια!!... Ἄδυνατῶ πλέον ν' ἀπαντήσω, ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω τὴν χαρὰν μου, διότι εἶμαι τὸσον ἀγαπητὸν εἰς τοὺς φίλους μου!

Διατὶ τὸσον ἐξῆρ μὲ ἔστειλες τὰς λύσεις σου, φίλτατε Ἀνδρεία Μπούρη, Α. Ταγκόπουλε καὶ Ἀσπασία Ζαφειροπούλου;

Ἐπειδὴ δὲν ἐπληρώσατε τὴν συνδρομὴν, φίλε κ. Α. Ν. Μπουρόπουλε, διὰ τοῦτο δὲν ἐλάβετε τὰ φύλλα τοῦ Ἰουνίου, Ἰουλίου, Αὐγούστου κτλ. κτλ.!

Ποῖος θὰ μὲ ἐλεγεν ὅτι ἐφύγετε ἀπὸ τὸ Προμύριον, φίλτατον Βόρειον Σέλας, διὰ νὰ μὴ γῶμεν ἀδίκως τὰ φύλλα καὶ διὰ νὰ μὴ παραπονηθῶ καὶ σὺ ἄνευ λόγου; Τὴν συστημένην ἐπιστολήν σου δὲν ἔλαθον, ὡστε δύνασαι νὰ μεταβῆς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ νὰ λάβῃς 25 φράγκα διὰ τὴν ἀπόδειξίν σου.

Τακτικώτατα ἀπεστέλλομεν τὰ φύλλα, φίλε κ. Ν. Γ. Κοκκίνη. Συνδρομὴν τοῦ νέου μαθητοῦ δὲν ἐλάβομεν, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν βιβλίων μας, ἐπομένως δὲν ἀπεστέλλομεν καὶ οὐδὲν φύλλον ἀληθῶς.

Ἐλαθον καὶ τὰς δύο ἐπιστολάς σου, φίλτατῃ Θεᾷ Ἀθηνᾷ, ἀλλὰ δὲν εἶχον γῶρον νὰ σοὶ ἀπαντήσω ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου παρὰ πολὺ. Ἄν ἐβαζα ἀκόμη δύο λέξεις εἰς τὸν Βαντζέλ, θὰ σοὶ ἔκμαε τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὅποιαν σοὶ

• ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ • ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΕΥΧΟΣ

Διὰ νὰ ἀναγνωσθῇ παρ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν τοῦ Περιοδικῶ, Δωρεάν, θὰ δημοσιευθῇ κατὰ πρῶτον ἐν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου, κατόπιν δὲ καὶ εἰς ἰδιαιτέρον τεύχος κομψότατον, ὅπερ θὰ τιμᾶται δραχμῆς.

Οἱ κατέχοντες λοιπὸν ἀγγελίας τοῦ Δραματίου παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν ἐγκαιρῶς. Οἱ δὲ προπληρώσαντες τὸ Δραματίον συνδρομητικῶς τοῦ Περιοδικῶ, ἔκιν δὲν θέλωσιν αὐτὸ εἰς τεύχος, δύναται ν' ἀποστείλωσι τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς των πρὸς συμπλήρωσιν.

Ἐκτὸς τῶν ἀμοιβῶν, τὰ ὀνόματα τῶν φροντιζόντων καὶ τῶν ἐγγραφομένων θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ Δραματίῳ.

ἐπροσένης!... Φαντάζομαι τώρα μὲ τὸ Ὀρφανὸ τῆς Κρήτης ποῖα θὰ ἦνε αἱ ἐντυπώσεις σου!

Εἶδα καὶ ἔπαθα νὰ ἀναγνώσω τὸ δελτάριόν σου, ἀγαπητὲ Θεόδωρε Μπίες! Ἀκόμη ζυγαίρομαι ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν, τὸσον ὡστε δὲν εἰζεύρω τί νὰ σοὶ ἀπαντήσω! Καθαρώτερα γράψε εἰς τὸ ἐξῆς. Ἀπὸ τὸ δεύτερον δελτάριον κατὰ ἰκατάλαβάν! Τὴν κομψοτάτην τὴν ὑποκίαν μοὶ ἐπέστρεψες τὴν ἔλαθον.

Καὶ ἐγὼ εὐχαριστήθημι περισσώτερον ἀπὸ σέ, φίλτατε Α. Καλλιδικῶ, διότι ἔλαθον τὴν πρώτην ἐπιστολήν σου. Γράψε μου τακτικῶς ἂν θέλῃς πράγματι νὰ μὲ εὐχαριστήσῃς.

Ἀμείψως ἐφρόντισα νὰ διορθωθῇ τὸ λάθος τοῦ διανομῆς μου, προσφιλῆς Αἰκατερίνη Ρεσιανᾷ τὸ ὅποιον σὲ ἔκμαε νὰ θυμώσῃς τὸσον. Ὁ λογιγράφος σου εἶναι καλός: θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειράν σου. Καὶ καλὸς ὅμως ἂν δὲν ἦτο, θὰ σὲ περιπαλοῦμεν ποτε (ὡς ἐροθήθη)!... Οὐδέποτε βεβαίως!

Σοὶ ἔστειλα τὰ ζητηθέντα φύλλα, φίλε Α. Νίκου, ἐκ δευτέρου.

Μὴ τί ἀνομοιογενεῖα εἶνε αὐτὴ, ἀγαπητὴ Πολικὴ Ἀσθήρ!... Ὅθ' ἐθύμωνα πολὺ, ἂν δὲν εἴξευρα ὅτι εἶσαι ἕνας ἐκ τῶν καλλιτέρων μου φίλων!... Τὰ γραμματάκια σου μὲ τὰ σχέδια καὶ τὰς εἰκόνας μὲ κατέπληξάν!... Ὀλόκληρον τεύχος ἔπρεπε νὰ ἐκδώσω διὰ νὰ σοὶ ἀπαντήσω ὅπως θέλω!... Πῶς σοὺ ἐφάνη τὸ βραβεῖόν;

Ποῖος μοὶ ἔστειλε τὰς λύσεις μόνον τοῦ προηγουμένου τεύχους χωρὶς νὰ μοὶ γράψῃ τὸ ὄνομά του!... ἐπὶ τοῦ φακέλου εἶχε πέντε μόνολεπτα γραμματάκια.

Ἐλαθον ὑπ' ὄψεϊ τὰς λύσεις σου, φίλτατε Γ. Α. Πετροπούλε. Μετετέθητε εἰς Ἀλμυρὸν κ. Α. Κρασοπούλου ἀλλὰ πόθεν;... Τὰ φύλλα σὲς ἀπεστέλλομεν ἐκ δευτέρου λίαν προθύμως.

Εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ κάμῃς τὰ παράπονά σου διὰ τὴν νύκν στέρησιν τῶν φύλλων φίλτατε Θ. Π. Θ. Καίρη.

Ἀμείψως σοὶ ἀπέστειλα τὸ Λευκῶμα φίλτατε Π. Γ. Μαυρογεώργη τὰ γραμματάκια περὶ ὧν μοὶ γράφεις δὲν ὑπάρχουν.

Ἐλαθον τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν σου, προσφιλῆς Αἰκατερίνη Δραμηλαράκη. Τὸ εὐγενὲς ἐνδιαφέρον σου ὑπὲρ τοῦ Περιοδικῶ πολὺ μὲ ὑπερῆκε. Τὸ δελτίον τοῦ «Ὀρφανῶ τῆς Κρήτης» μὲ τοὺς 15 συνδρομητὰς τὸ ἔλαθον καὶ αὐτὸ καὶ σοὶ εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ. Ἦ

τιμή διὰ τὴν ἀλλοδαπήν εἶνε ἐν φράγκον. Τὰς συνδρομὰς, ἂν δύνασαι, ἀποστείλον εἰς δραχμάς, ἄλλως εἰς γραμματόσημα. Τὴν ἀμοιβὴν θὰ σοὶ στείλω ἐν καιρῷ, εἰς ἐνδείξιν μικρὰν τῆς εὐχαριστήσεώς μου διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Τὰ φύλλα τῶν νέων συνδρομητῶν σοὶ ἀπέστειλα λίαν προθύμως.

Εἰς τὴν ἀγαπητὴν μαμά σου, προσφιλεστάτη «19 Μαΐου», πρόσφερε τὰς ἐγκαρδίους εὐχάς μου διὰ τὴν ἐσπέρην τοῦ ὀνόματός της καὶ εὐχου καὶ Σὺ νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια καὶ ν' ἀπολαύσῃ πᾶν ὅ,τι ἡ μητρικὴ καρδία της ἐπιθυμεῖ!

Ἀκούσατε τὴν ἰστορίαν!... Ἐντὶ μικρὰ δαίμονες ἀπεβλήθησαν ἐπὶ ἓνα μῆνα ἐκ τοῦ σχολείου (ἐνταῦθα), διότι ἔκλεπτον κάρτανα ἐνὸς καπτανῆ καὶ τὸν ἐλιθοβάλλον συνάμα. Ἡ δὲ ἔμμενον δὲ ἀτιμώρητοι, ἐὰν δὲν ἐπλήρωνον ροβερά εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ διαβάτην τινὰ, ὅστις ἀνεκάλυφεν ἀμέσως ποιοὶ ἦσαν, πῶς ἐλέγοντο καὶ εἰς πότον σχολεῖον ἐφοίτων. Εὐτυχῶς δὲν ἦσαν συνδρομηταὶ τοῦ «Παιδικοῦ» ὁ διαβάτης μόνον κατὰ δυστυχίαν ἦτον ὁ Διευθυντὴς κ. Μ. Κανακάκης.

Βεβαίως, δίκαιον εἶνε νὰ λαμβάνῃ τακτικῶς τὸ φύλλον ὁ φίλος συνδρομητὴς μας κ. Γεώργιος Κοσμετάτος· ἀλλὰ ποῦ ἀρῆναι ἡ ταχυδρομικὴ παραλαβὴ, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἀδικήτως ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Περιοδικοῦ ὑφιστάμεθα τὸ μάρτυριον νὰ ἀναγινώσκωμεν παραπονιστικὰς ἐπιστολάς ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς!... Ἀπελπισία μὲς καταλαμβάνει! ἀπελπισία, ὅταν τὰς ἀναγινώσκωμεν. Αἱ ζημίαι ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τῶν φύλλων εἶνε ἀνυπολόγιστοι, καθόσον μετ' αὐτῶν καὶ ὀλόκληρος ἡ σειρά τοῦ τόμου καταστρέφεται!

Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ εἰς σᾶς, δεσποινίς **Εὐφροσύνη Παπαστεργίου**. Τὰ φύλλα (16 τὸν ἀριθμὸν) σᾶς ἀπεστείλαμεν μετὰ μεγάλῃς προθυμίας ἐκ δευτέρου. Ἄλλην ἐπιστολὴν περὶ τούτου δὲν εἶχόμεν λάθει παρ' οὐδεμιᾶς.

Μέλει νὰ σὰ κάμω ἐν ὄρωρον τὴν πρωτοχρονιὰ φιλιότη **Ἀγέλαστος Πέτρα** μοὶ λέγεις. . . Αἱ λοιπὸν φρόντισον νὰ μοὶ γράψῃς δύο συνδρομητάς καὶ θὰ σοὶ δωρήσω τὸ **Λεύκωμα**, ἂν ἐγγράψῃς **τρεῖς** θὰ ἔχῃς τὸν **Α'** τόμον, ἂν περισσώτερος θὰ ἔχῃς κατὰ τὴν ἀγγελίαν μου δύορα περισσώτερα.

Τὰ ἐστέλλομεν εἰς τὴν Λίμνην τὰ φύλλα, ἀγαπητὴ **Ἐλευθέρις Πλάτων**. Ἀπὸ ὅμως ἐφυγας ἐκεῖθεν, ἡμᾶς ἔπερε νὰ εἰδοποιήσῃς διὰ νὰ μὴ γάνωμεν ἀδικίως τὰ φύλλα καὶ ὄχι τὸ ταχυδρομεῖον Λίμνης. Διὰ νὰ σοὺ ἀποδείξω ὅμως ὅτι δὲν λησμονῶ κανένα συνδρομητὴν μου σοὶ ἐστειλα ἀμέσως ἐκ δευτέρου τὰ ζητηθέντα φύλλα. Διὰ

τὴν ἀπώλειαν τοῦ πολυαγαπημένου ἀδελφοῦ σου, εὐχόμεν ὅπως ὁ Θεὸς παρηγορήσῃ σὲ καὶ τοὺς κλυτοὺς γονεῖς σου.

Ἐλάθες τὰ φύλλα φίλε **Κ. Μαρκόπουλε**: Ἰδοὺ σοὺ τὸ στέλλω, ἀγαπητὴ **Β. Διαμαντόπουλε** τὸ φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου, τὸ ὅποιον ἀνυπομένως περιέμενες νὰ ἐκδοθῇ! Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχαιρικὰς εὐχάς σου. Ἡ παιδικὴ ἡγῶ καὶ τὸ μαγικὸν γράμμα σου θὰ δημοσιευθῶν, ἂν ἦνε καλά.

Σὲ συγχάζω ἀπὸ καρδίας, προσφιλεῖς **Αἰμοστάζουσα καρδία**, διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις σου, καὶ εὐχομαι πάντοτε νὰ προσδεύῃς διότι μοὶ προέπει γὰρ ἡ μεγάλην ἢ πρόοδον τῶν ἀγαπητῶν μου συνδρομητῶν. Ἀπὸ τοῦ τρίτου ἔτους θὰ ἴδῃς ἐκπληρουμένους τοὺς πόθους σου, διότι θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ περιοδικὸν διπλάσια τῶν δημοσιευομένων τώρα. Διὰ τὰς φροντίδας σου πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν εἰς τὸ Δραχμάτιον σοὶ στέλλω τὸ **Λεύκωμα** ὡς δῶρον, ἂν καὶ δὲν θὰ ἐκδοθῇ ἀμέσως τὸ Δραχμάτιον.

Εἰς ὅλους ἔκαμε πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν ἡ ἐπιστολὴ τῆς συνδρομητρίδος, τὴν ὅποιαν ἐδημοσίευσάμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος διὰ τὴν κακίαν μετὰ τὴν ὅποιαν εἶχε γραφῆ. Ἀκόμη δὲν ἀνεκάλυψεν αὐτὴν ἡ **Ἰψιτενὴς Κυπάρισσος**, διὰ νὰ μὲς δεῖξῃ, ὅτι εἶνε ἄξια περιρρονήσεως παρ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν. Περιέμενον ἐν τούτοις ἀκόμη, ἄλλως θὰ δημοσιεύσωμεν ἀρκετικῶς εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον, πρωτοχρονιάτικα, καὶ τὸ ἀκριβὸς τῆς ἄνομα!

Μὲ πολλὴν λύπην ἡ ὅποια με ἐπλήγωσε κατὰκαρδὰ ἀγαπητοὶ μου φίλοι, σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι ὁ μικρὸς ἐν Ὀρμῷ τοῦ Κορβίου συνδρομητὴς μου, ὁ ἀγαπητὸς μου **Ἰωάννης Δ. Γαρουφαλῆς**, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν! . . . Μὲ πόλους λόγους νὰ παρηγορήσω τοὺς γονεῖς του! . . . Μόνος ὁ Θεὸς, ὁ ὅποιος τόσον σκληρῶς τοὺς ἐδοκίμασεν, εἶνε ἰκανὸς νὰ τοὺς παρηγορήσῃ, διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ εἰς ὅλους ἀγαπητοῦ υἱοῦ του!

Μικρὴ **Φερδινάνδος Καμπιότη**! ὁ νέος διανομὴς δὲν εἶδεν ὅτι ἦσο σβυσμένος ἀπὸ τὸν κατάλογον καὶ ἐγαλάσθη, ζημιωθείς αὐτὸς ἐν φύλλον, τὸ ὅποιον ἐλάθες σὺ κακίστα ποιῶν. Ἐσθύθης δὲ, διότι, ἀπὸ ἐλάμβανες ἐπὶ τρεῖς μῆνας τὸ Περιοδικόν, δὲν εἶχες σκοπὸν νὰ πληρώσῃς, κέρρι ἐπιστηρικῶς τοῦ Περιοδικοῦ! Ἄν λοιπὸν ὑβρίζῃς διὰ τοῦτο ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου, τίνα ὑβρίζεις; . . . Εὐγε, εὐγε! κακὸ παιδί! . . . Γρήγορα, γρήγορα ζήτησαι συγγνώμην, διὰ νὰ μὴ ζητήσω ἐγὼ τὴν τιμωρίαν σου ἀπὸ τὸν κ. Γυμνασιάρχον! . . . ἀνόητα παιδί!

Ἐσημεῖωσά καὶ τὴν νέαν διευθυνσίν σου, φίλε **Ἰωάννη Μεταξά**.

Μετ' ἀνεκφράστου ἄλγους ἡ Διεύθυνσις τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ λυπηρὸν ἐπιτελοῦσα καθήκον, ἀγγέλλει εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ μικροὺς αὐτῆς συνδρομητάς καὶ φίλους τὴν μεγάλην, τὴν ἀνυπολόγιστον δυστυχίαν, ἣτις ἐπλήξε βαθύτατα τὸν ἕτερον τῶν διευθυντῶν τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ κ. Νίκου Α. Κοτσελόπουλον διὰ τοῦ θανάτου τοῦ προσφιλοῦς πατρὸς του

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Γ. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

συμβάντος τὴν 4 Νοεμβρίου ἐν μέσῳ τῶν ὄδυμων τῆς δυστήνου οἰκογενείας του, ἦν τόσον σκληρῶς ἐδοκίμασε μαύρη τύχη. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ κ. Ν. Κοτσελόπουλος ἐκφράζει τὰς θερμὰς εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς μικροὺς συνδρομητάς καὶ φίλους τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ, οἵτινες μαθόντες ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὸ δυστύχημα ἐσπευσαν ἀμέσως νὰ τὸν συλλυπηθῶσι.

ΣΧΕΔΟΝ ΧΑΡΙΣΜΑ!

Εἰς τοὺς συμπληρώνοντας τὴν συνδρομὴν τοῦ τρίτου ἔτους δίδεται τὸ «Λεύκωμα» ἀντὶ **λεπτῶν 50**, ὁ Ἄος τόμος τοῦ περιοδικοῦ ἀντὶ **δραχμῆς**, καὶ ὁ Βος ἀντὶ **μιάς καὶ ἡμισείας**. Σπεύσατε πρὶν ἐξαντληθῶσιν.

ΔΩΡΑ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἐρκιότατα, καλλιτεχνικώτατα, διαρκέστατα, **ἀλησμόνητα** εἶνε ἐν Λεύκωμα, ἡ ὁ Ἄος τόμος ἢ ὁ Βος καὶ ἰδίως μία συνδρομὴ τοῦ Γου τόμου! Ἐνθυμηθῆτε, σκερθῆτε, πρᾶξτε!

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Εἰς τὴν ἀπόδειξιν πληρωμῆς ἐκάστου συνδρομητοῦ, θὰ σημειοῦται καὶ ἰδιαιτέρως τὴν **ἀριθμὸς λαχείου**, τοῦ ὁποῖου ἡ κλήρωσις θὰ γίνηται εἰς τὸ τέλος ἐκάστης τοιμηνίας καθ' ὅλον τὸ ἔτος· θὰ κερδιζῶσι δὲ ὠρισταμένοι ἀριθμοὶ διάφορα δῶρα.
— Εἰς τὸν πρῶτον πληρῶσαντα τὴν συνδρομὴν τοῦ νέου ἔτους ἦτις εἶνε **δραχμαὶ τρεῖς** θὰ δοθῶσι δωρεὰν οἱ δύο τόμοι τοῦ Περιοδικοῦ καὶ τὸ **Λεύκωμα**.
— Ἡ ἔμμετρος κωμωδία τοῦ κ. Νίκου Κοτσελόπουλου ὁ **Κουφιροκεφαλᾶκης** ἀνατυπωθεῖσα τιμᾶται, διὰ τοὺς φίλους συνδρομητάς μόνον **λεπτῶν 50**.
— Ὅσοι δὲν ἀπέκτησαν τὸ **Λεύκωμα** ἢ τινὰ τῶν τόμων τοῦ Περιοδικοῦ εἶνε ἀρίστη εὐκαιρία ν' ἀποκτήσωσι νῦν ταῦτα εἴτε ἐργα-

ζόμενοι ὑπὲρ διαδόσεως τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ εἴτε πληρώνοντες τὸ διὰ τινὰ χρόνον ἔρσθεν εὐτελεῖς αὐτῶν ἀντίτιμον.
— Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις μικροὶ μου φίλοι δύνανται ν' ἀποστέλλωσι δι' ἐπιστολῆς τῶν ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν των μέχρι οὗ ἔρσω ἀνταποκριτικῶς.
— Ἀναγνώσατε τὴν συναποστελλομένην ἀγγελίαν διὰ νὰ ἴδῃτε πόσα δῶρα θὰ λάβῃτε ἂν ἐργασθῆτε ὑπὲρ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν.
— Καθυσταροῦνται ἡμῖν συνδρομαὶ, ἐκ Σμύρνης, παρὰ τοῦ κ. Γ. Γεράκη, ἐκ **Καλαμῆ** (Ρόδου), **Γύρας**, **Τριπόλεως**, **Βυτίνης**, **Ἀργιῶνος** (Σίφνου), **Ἰθωῶν** καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν. Τὰ ὀνόματα τῶν καθυσταροῦντων θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον, ἐν ἰδιαιτέρῳ **μαύρῳ στήλῃ** ὑπὸ τὸν τίτλον **μαυροπίναξ**, διὰ νὰ τοὺς γνωρίσωσι πάντες.

Συνδρομὴ ἑτήσια προπληρωτέα, ἀπὸ τοῦδε ἐν Ἑλλάδι: δρ. 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 3 1)2.